

Arrest

nr. 201 989 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. SCHILDERMANS
Kolonel Dusartplein 34/1
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHILDERMANS, in opvolging van advocaat B. QUANTEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 29 oktober 2015 asiel aan. Op 28 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Tadzjiek te zijn. U verklaart geboren te zijn op 17 sumbula 1378 (gregoriaanse kalender 8 september 1999). U bent geboren en opgegroeid in het dorp Barak, gelegen in het district Bazarak van de provincie Panjshir. U ging naar school tot één of twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, u zat in de negende klas.

Uw grootvader was een jihadi en een oudere in jullie dorp. Lang geleden schonk de overheid hem een stuk grond als appreciatie voor zijn harde werk. Commandant H. (...) wou toen dat uw grootvader dit stuk grond met hem deelde omdat hijzelf ook een jihadi was. Uw grootvader weigerde dit te doen. Commandant H. (...) wou een benzinstation en een hotel op de grond bouwen. Hij bouwde een muur op de grond, maar de ouderen van het dorp stonden het niet toe. Na het overlijden van uw grootvader in jauza 1394 (gregoriaanse kalender mei-juni 2015) nodigde commandant H. (...) uw vader uit. Uw vader ging niet in op deze uitnodiging. Commandant H. (...) hield daarna een bijeenkomst met zijn vrienden en lijfwachten. Een vriend van uw vader die deze bijeenkomst bijgewoond had, informeerde uw vader dat H. (...) het plan had hem met geweld mee te nemen en hem te dwingen de documenten van de grond te tekenen. Hierop verliet uw vader meteen jullie woning, hij is tot op heden vermist. Diezelfde dag kwamen mannen van commandant H. (...) naar jullie woning. Ze namen uw oudere zus Z. (...) mee. Uw vader moest zich binnen de 24 uur melden, zo niet zou uw zus gedood worden. Uw zus werd inderdaad binnen de 24 uur gedood. De volgende dag begroeven jullie haar lichaam en informeerde uw moeder uw maternale oom M. H. (...) die in Londen woont. Uw oom regelde een smokkelaar, u vertrok diezelfde avond nog naar Anaba in Panjshir en reisde van daaruit naar Nimruz. Na een reis van minder dan een maand kwam u op 20 oktober 2015 aan in België waar u op 29 oktober asiel aanvraagde.

Na aankomst in België contacteerde u uw maternale oom in Londen. Hij vertelde u dat uw moeder, broers en zussen niet meer in jullie dorp zijn en op een veilige plaats verblijven, ze zouden bij uw ooms vriend in de provincie Parwan verblijven. Uw oom vertelde u ook dat uw broer O. (...) gewond geraakte toen auto's van commandant H. (...) hem aanreden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), uw vaccinatiekaart en een brief met betrekking tot uw scholing neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door commandant H. (...). Onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 30 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op

17 november 2015 een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u op het moment van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 28 oktober 2015 verklaarde 16 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de chronologie van de vermeende gebeurtenissen dusdanig tegenstrijdig en inconsistent zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig aantasten. Zo verklaarde u na aankomst in België, op 28 oktober 2015 dat u sinds twee jaar geen contact meer had met uw vader en dat hij uit Afghanistan was gevlucht omwille van zijn problemen, over uw zus Z. (...) zei u dat ze anderhalf jaar geleden vermoord werd (zie DVZ, Bureau Minteh, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 28 oktober 2015). Tijdens het gehoor op de DVZ op 8 maart 2016 verklaarde u echter dat uw vader een jaar geleden vluchtte, dat uw zus vier maanden na de vlucht van uw vader ontvoerd en vermoord werd en dat u drie dagen hierna wegvluchtte (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Tijdens uw gehoor op het CGVS gaf u nogmaals een andere versie: u zei dat uw vader drie maanden na de dood van uw grootvader in jauza 1394 (gregoriaanse kalender mei-juni 2015) vluchtte, dat uw zus diezelfde dag meegenomen werd en binnen de 24 uur gedood werd, en dat u de volgende dag, vijf dagen voor grote eid (gregoriaanse kalender 17 september 2015), vluchtte (zie CGVS, p. 7, 8, 13, 15, 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden slaagt u er niet in hier een aannemelijke verklaring voor te geven. Zo zegt u over uw verklaring op de DVZ dat uw zus vier maanden na uw vaders vlucht meegenomen werd dat u niet weet waarom ze deze dingen toevoegden aan uw eerste interview en dat vier maanden lang is (zie CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen over het moment dat uw vader vluchtte, zegt u slechts dat u het land verliet toen uw vader vluchtte en dat hij sinds ongeveer tweeënhalf jaar vermist is, wat overeenkomt met eind 2014-begin 2015 (zie CGVS, p. 15,16). Uit bovenvermelde verklaringen blijkt echter dat u de vlucht van uw vader zowel eind 2013 (twee jaar voor uw asielaanvraag), begin 2015 (één jaar voor uw gehoor op de DVZ) als in september 2015 (vlak voor uw vertrek) situeerde. Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de chronologie van de meest cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de vlucht van uw vader en de ontvoering en dood van uw zus, die de directe aanleiding waren tot uw vertrek uit Afghanistan, tast de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u een zekere scholing genoot, u naar school ging tot de negende klas, geletterd bent en doorheen het gehoor de Afgaanse kalender hanteert (zie CGVS, p. 2,4,5,7), waaruit blijkt dat u in staat moet gebeurtenissen op een consistente manier chronologisch te situeren.

Met betrekking tot het vermeende grondconflict stelt het CGVS vast dat u geen enkel (begin van) bewijs ervan voorlegt. Hoewel uw grootvader en vader documenten hadden die aantoonde dat ze eigenaar waren van het stuk grond, legt u deze niet voor (zie CGVS, p. 14). U verklaart niet te weten waar deze documenten zijn en zegt dat ze misschien in Afghanistan zijn (zie CGVS, p. 14). Wanneer het CGVS u vraagt of u aan uw familie gevraagd hebt deze documenten op te sturen, antwoordt u dat uw moeder analfabeet is, dat uw grootvader deze documenten bij zich hield en dat uw moeder niet weet waar deze documenten zijn (zie CGVS, p. 14). Dit vergoelijkt het ontbreken van deze documenten echter niet. Dat uw moeder niet kan lezen en schrijven is niet relevant, iemand anders zou kunnen helpen om de juiste documenten te identificeren en te verzenden. Zo werden uw taskara, vaccinatiekaart en schooldocument wel naar u opgestuurd door de vriend van uw oom (zie CGVS, p. 2), het moet bijgevolg ook mogelijk geweest zijn de documenten met betrekking tot de grond te verzenden. Uw verklaring dat uw moeder niet weet waar de documenten liggen, dat niemand kon tussenkomen in uw grootvaders werk om documenten te zoeken en dat uw moeder niet naar jullie huis kan gaan (zie CGVS, p. 14) overtuigt evenmin. Uw grootvader woonde in dezelfde woning als u (zie CGVS, p. 8), zijn documenten liggen dus wellicht in uw eigen woning. Een geletterde persoon zou in staat moeten zijn deze documenten te vinden. Gezien de brief met betrekking tot uw scholing na uw vertrek opgesteld is op uw verzoek (zie CGVS, p. 4,19), moet u ongetwijfeld hulp gekregen hebben van een geletterd persoon bij het bekomen van uw documenten. Het CGVS stelt zich de vraag waarom deze persoon u niet kon helpen bij het zoeken en versturen van de documenten met betrekking tot de grond.

Voorts zijn uw verklaringen over een aantal aspecten met betrekking tot de grond en commandant H. (...) vaag en summier. U kan de ligging en oppervlakte van het stuk grond aangeven, maar de waarde of potentiële verkoopprijs kent u niet, u zegt slechts dat de grond een hoge waarde heeft (zie CGVS, p. 5, 7). U verklaart dat de overheid de grond schonk aan uw grootvader als appreciatie voor zijn harde werk en omdat uw grootvader de instructies van de overheid toepaste in het dorp (zie CGVS, p. 6,14). U blijft echter vaag over het moment wanneer dit gebeurde, u zegt slechts dat het lang geleden

en voor uw geboorte was (zie CGVS, p. 14). U weet niet wie van de overheid deze grond schonk, misschien was het de gouverneur of iemand anders van de overheid (zie CGVS, p. 14). U zegt dat nog andere mensen uit uw dorp of regio die jihad deden grond kregen van de overheid, maar u kan geen enkele naam opnoemen van zo iemand (zie CGVS, p. 14). U hebt ook geen idee wat er met de grond gebeurd is na uw vertrek en u hebt geen navraag hierover gedaan bij uw oom (zie CGVS, p. 16). U hebt geen weet van andere personen in uw regio die een grondconflict hadden met commandant H. (...) (zie CGVS, p. 17). U weet evenmin van andere personen in uw regio die andere conflicten met H. (...) hadden, u zegt enkel vaagweg dat de meerderheid van de mensen niet blij zijn met hem (zie CGVS, p. 17). De vaagheid van uw verklaringen doet twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Ook is het opmerkelijk dat uw vaders goede vriend N. (...) aanwezig was op de bijeenkomst waarop commandant H. (...) besloot uw vader met geweld mee te nemen en hem te dwingen de documenten te tekenen. Uw vader en N. (...) waren goede vrienden en iedereen in uw regio wist dat, zo zegt u (zie CGVS, p. 15). Op de vraag waarom H. (...) N. (...) uitnodigde op deze bijeenkomst als algemeen geweten was dat hij een goede vriend van uw vader was, antwoordt u dat H. (...) misschien dacht dat N. (...) alles aan uw vader zou vertellen en dat uw vader dan bang zou zijn en zich zou overgeven (zie CGVS, p. 15). Als H. (...) er echter effectief op rekende dat N. (...) over het plan zou vertellen aan uw vader, zoals u verklaart, moet hij toch ook beseft hebben dat uw vader mogelijk van de gelegenheid gebruik zou maken om weg te vluchten, wat zijn plan in duigen zou doen vallen.

Wat betreft de gebeurtenissen die uw familie overkwamen na uw vertrek, merkt het CGVS op dat u tijdens het gehoor op het CGVS aanvankelijk verklaart geen nieuws te hebben hierover. U zegt "Ik heb geen precies nieuws, ik weet niet wat er gebeurd is, ja of nee" (zie CGVS, p. 13). Pas wanneer het CGVS u confronteert met uw verklaring op de DVZ dat uw broer O. (...) aangevallen en verwond werd door dezelfde mannen (zie DVZ, vragenlijst CGVS), bevestigt u dat dit klopt (zie CGVS, p. 13). Wanneer het CGVS opmerkt dat u vlak daarvoor verklaarde geen nieuws te hebben over eventuele gebeurtenissen die uw familie overkwamen na uw vertrek, zegt u dat u zich niet kan concentreren (zie CGVS, p. 13). Aangezien u pas op dit moment concentratieproblemen vermeldt lijkt dit een manier te zijn om uw omissie te verdoezelen. Dat u pas na confrontatie met uw eerdere verklaringen de verwonding van uw broer O. (...) vermeldt tast de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde gebeurtenis ernstig aan. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u eerder expliciet de vraag werd gesteld of u nog iets toe te voegen had aan uw asielrelaas, waarop u antwoordde dat u niets toe te voegen had en dat u het al gezegd zou hebben als u iets toe te voegen had (zie CGVS, p. 13).

Gelet op dit alles is het CGVS dan ook van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het grondconflict waarin uw familie betrokken zou zijn, en dat er louter als gevolg hiervan, in het geval van een eventuele terugkeer naar Panjshir, Afghanistan, allesbehalve sprake is van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw persoon. U verklaart voorts geen andere problemen gehad te hebben naast het vermeende conflict met commandant H. (...) (zie CGVS, p. 17). Wat betreft uw opmerking dat kinderen en kleine jongens in Afghanistan misbruikt worden en gedwongen worden te dansen (zie CGVS, p. 17), erkent het CGVS dat dergelijk seksueel misbruik van jonge jongens of tieners door oudere mannen, ook wel bacha bazi genoemd, inderdaad voorkomt in Afghanistan. Het CGVS besluit echter dat u als 22-jarige volwassene niet het risico loopt hiervan slachtoffer te worden bij terugkeer naar Afghanistan. U roept dit overigens niet in als reden voor uw vertrek uit Afghanistan en u bent nooit gedwongen tot zulke praktijken (zie CGVS, p. 17).

Het CGVS stelt tevens vast dat u geen duidelijk zicht geeft op de huidige verblijfplaats van uw moeder, broers en zussen. Op de DVZ verklaarde u dat uw moeder in Kabul verbleef en dat uw acht broers en zussen ondergedoken leefden bij uw oom in Kabul (zie verklaring DVZ, p. 5,7). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat uw oom M. H. (...), die in Londen woont, u vertelde dat uw moeder, broers en zussen door een vriend van hem uit jullie dorp werden gehaald en dat ze op een veilige plaats in de provincie Parwan verblijven (zie CGVS, p. 7,9). Ze wonen bij deze vriend, zo zegt u (zie CGVS, p. 9). Deze vriend is de persoon die uw documenten naar u verzond (zie CGVS, p. 10). U kent echter zijn naam niet, u weet niet of zijn naam op de envelop stond en de envelop is weggegooid door uw sociaal assistent, zo verklaart u (zie CGVS, p. 2,10). U weet niet waar in Parwan uw moeder verblijft, u weet zelfs niet in welk district van Parwan ze verblijft (zie CGVS, p. 10). U hebt sinds uw aankomst in België geen rechtstreeks contact gehad met uw moeder, broers en zussen, u hoorde enkel via uw oom nieuws over uw moeder (zie CGVS, p. 11). U weet niet of uw oom gepraat heeft met uw moeder en u heeft dit vreemd genoeg zelfs niet gevraagd aan hem (zie CGVS, p. 11). Hoewel u aan uw oom vroeg het nummer van zijn vriend te geven, zodat u rechtstreeks uw familie zou kunnen contacteren, weigerde uw

oom dit te geven (zie CGVS, p. 11). U denkt dat er misschien iets gebeurd is met uw familie en dat uw oom dit verbergt voor u, maar gezien het geheel van vage en tegenstrijdige verklaringen over uw families verblijfplaats en de vriend van uw oom overtuigt deze verklaring niet. Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u gezegd te hebben dat uw familie in Kabul verbleef (zie CGVS, p. 10). U zegt dat u geen familie hebt in Kabul en dat u enkel een oom in Londen hebt, niet in Kabul (zie CGVS, p. 10). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Dat de tolk misschien een fout maakt, zoals u oppert (zie CGVS, p. 10), lijkt niet aannemelijk aangezien zowel voor uw moeder als voor uw broers en zussen deze informatie expliciet genoteerd werd. Door tegenstrijdige en vage verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw familie af te leggen biedt u het CGVS geen duidelijk zicht op de situatie van uw familie in Afghanistan en wekt u de indruk de ware toedracht over een mogelijk familiaal netwerk buiten Panjshir waarop u kan steunen te willen verdoezelen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Uw vaccinatiekaart en de brief met betrekking tot uw scholing hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Uit vertaling van de brief over uw scholing (zie CGVS, p. 19) blijkt bovendien dat deze een gesolliciteerd karakter heeft, u geeft zelf ook aan dat deze brief opgesteld werd na uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS, p. 4). Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bazarak in de provincie Panjshir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Panjshir province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografische geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel laat verzoeker het volgende gelden:

“De vrees van verzoeker is gegrond: HET CGVS acht ten onrechte geen geloof aan de feiten van conluante

Uit het feitenrelaas blijkt zeer duidelijk dat er in hoofde van verzoeker gegronde vrees bestaat voor zijn leven. De vader van verzoeker is gevlucht voor Commandant H. die dreigde met geweld. Commandant H. heeft vervolgens de zus van verzoeker gedood en het is meer dan waarschijnlijk dat hij hetzelfde zal doen met verzoeker.

Volledig ten onrecht acht het CGVS de feiten niet geloofwaardig

- Betreffende de tegenstrijdige verklaringen over de vermeende gebeurtenissen.

Vooreerst wijst de Commissaris op het gegeven dat verzoeker in zijn interview met het DVZ en het gehoor bij het CGVS niet consistent is wat betreft welbepaalde tijdstippen.

Uiteraard kan dit geen reden zijn om zonder meer deze verklaringen als een loutere bewering af te doen. Sinds zijn aankomst in België, heeft verzoeker in verschillende asielcentra verbleven. Van in het begin, leed concluante aan slapeloosheid waarvoor hij ook verscheidene medicijnen kreeg. De slapeloosheid tast zijn geheugen aan, reden waarom verzoeker moeilijkheden heeft met jaartallen. Verzoeker heeft reeds last van deze slapeloosheid sedert zijn aankomst in België. De 'concentratieproblemen' worden dan ook in geen geval louter opgeworpen 'pour les besoins de la cause' om enige omissie te verdoezelen zoals het CGVS verkeerdelijk tracht te beweren in haar beslissing op p. 3.

Hetgeen vaststaat is dat de vader van verzoeker gevlucht is en dat Commandant H. vervolgens de zus van verzoeker heeft ontvoerd. De zuster van verzoeker werd vermoord omdat de vader zich niet meldde. Indien verzoeker terug zou keren naar Afghanistan zou hem hetzelfde lot te wachten staan, gezien zijn vader nog steeds vermist is en hij zich aldus niet kan melden.

- Betreffende het ontbreken van enig bewijs en het vaag blijven over het vermeende grondconflict.

Vervolgens is het CGVS van oordeel dat er geen afdoend bewijs voorligt van het vermeende grondconflict en dat "het moet bijgevolg ook mogelijk geweest zijn de documenten met betrekking tot de grond te verzenden."

De CGVS bestempelt het als ongeloofwaardig dat verzoeker en/of zijn familie de documenten niet weet liggen.

Dit is echter helemaal niet vreemd. De (documenten van de) grond behoorde eerst toe aan de grootvader. Na diens overlijden behoorde de (documenten van de) grond toe aan de vader van verzoeker die vluchtte en mogelijks de documenten heeft meegenomen. Feit is dat verzoeker noch zijn familie weet waar de documenten zijn. Het feit dat de moeder van verzoeker analfabeet is en niet meer woonachtig is op het voormalige adres, maakt het niet gemakkelijker om de documenten te vinden.

Indien de moeder van verzoeker terug zou gaan naar het dorp om de documenten te zoeken, loopt zij eveneens het risico om vermoord te worden.

Verzoeker kan niet het onmogelijke doen en documenten bijbrengen die hij eenvoudigweg niet ter zijn beschikking heeft.

De Commissaris baseert zich dus op loutere veronderstellingen en kan geenszins, op basis van het louter ontbreken van het document over de grond, beweren dat het grondconflict niet geloofwaardig is.

De Commissaris oordeelt verder dat verzoeker te vaag blijft over de grond omdat hij bv. niet het precieze tijdstip kan meedelen waarop zijn grootvader de grond heeft gekregen.

Welnu, dit is allerminst vreemd ! De schenking geschiedde voor de geboorte van verzoeker. Slechts zeer weinig mensen zijn op de hoogte van het tijdstip waarop hun grootouders hun onroerend goed hebben verkregen. Het gegeven dat concluante niet op de hoogte is van het tijdstip waarop zijn grootvader de grond verkreeg, is dan ook volstrekt normaal.

Voorts is het ook absoluut niet vreemd dat verzoeker niet de precieze identiteit kent wie van de overheid de grond heeft geschonken.

Wederom moet worden opgemerkt dat het zeer zeker niet realistisch is om te mogen verwachten dat iemand de identiteit kent van de verkopers en/of schenkers van het onroerend goed van zijn grootouders.

De grootvader van verzoeker heeft jaren geleden (voor de geboorte van verzoeker) een bepaald stuk grond geschonken gekregen. Het is niet realistisch van de commissaris om te verwachten dat verzoeker gedetailleerde info over deze grond kan verstrekken.

- *Betreffende het aanwezig zijn van een mogelijk familiaal netwerk buiten Panjshir waar verzoeker zou kunnen steunen.*

De Commissaris oordeelt wederom dat verzoeker te vaag is over zijn familieleden en over diens verblijfplaats. Wederom zouden er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen van verzoeker.

Welnu, van enige tegenstrijdigheden is geen sprake.

In het begin had verzoeker geen contact met zijn familieleden. Nadien beschikte verzoeker over een GSM en kon hij zijn oom (wonende in Londen) contacteren waardoor hij informatie verkreeg over zijn familie. Precieze informatie verkrijgt hij tot op hedenechter niet. Zo weet verzoeker niet waar (in welk district) van Parwan zijn moeder en/of andere familie verblijft. Verzoeker acht de kans bestaande dat er ernstige dingen zijn gebeurd met zijn familie, maar dat zijn oom deze informatie bewust achterhoudt om hem te beschermen.

Verzoeker kan dan ook geen beroep doen op een familiaal netwerk waarop hij zich kan steunen.

- *Betreffende de bewijswaarde van de bijgebrachte documenten*

Verzoeker had tijdens het interview volgende documenten ter beschikking.

- *Taskera*
- *Geboorteakte*
- *Getuigschrift van school*

De commissaris is van oordeel dat de documenten geen bewijswaarde hebben. De commissaris oordeelt:

"Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden."

Door deze argumentatie van het CGVS is het voor verzoeker onmogelijk om enige informatie te kunnen bewijzen. Ieder bewijs wordt toch beschouwd als 'verkregen tegen betaling'.

Het is uiterst vreemd dat het CGVS met betrekking tot de grond oordeelt dat er niet voldoende documenten voorliggen om de grondproblematiek aannemelijk te maken om vervolgens enkele alinea's later te oordelen dat de bewijswaarde van documenten afkomstig uit Afghanistan praktisch nihil is wegens de grote corruptiegraad."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967.

Verzoeker verwijst hierbij naar de redenen die hij in het eerste middel heeft aangehaald en herhaalt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor het leven bestaat en dat er zonder twijfel een reëel risico op lijden of ernstige schade bestaat.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden, doch dat nergens "zwart op wit" gesteld wordt dat bepaalde van zijn beweringen foutief zijn, zodat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, wat "geenszins de bedoeling (kan) zijn".

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het “*Country of Origin Information Report - Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017 (p. 1-68 en p. 221-223).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft, door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit brengt met zich dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen verhinderen dat er geloof kan worden gehecht aan het grondconflict waarin zijn familie betrokken zou zijn en waarop hij zijn terugkeervrees baseert, (ii) hij geen duidelijk zicht geeft op de huidige verblijfplaats van zijn moeder, broers en zussen en aldus de indruk wekt de ware toedracht over een mogelijk familiaal netwerk buiten Panjshir waarop hij kan steunen te willen verdoezelen, (iii) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en (iv) er actueel voor burgers uit zijn regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De aangevoerde middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De volgende bedenkingen in de bestreden beslissing aangaande zijn beweerde geboortedatum laat verzoeker volledig ongemoeid:

“(…) overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 30 november 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op 17 november 2015 een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u op het moment van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 28 oktober 2015 verklaarde 16 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast.”

Voormeld motief vindt steun in het administratief dossier (stuk 10), is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de chronologie van de vermeende gebeurtenissen dusdanig tegenstrijdig en inconsistent zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn asielverklaringen ernstig aantasten:

“Zo verklaarde u na aankomst in België, op 28 oktober 2015 dat u sinds twee jaar geen contact meer had met uw vader en dat hij uit Afghanistan was gevlucht omwille van zijn problemen, over uw zus

Z. (...) zei u dat ze anderhalf jaar geleden vermoord werd (zie DVZ, Bureau Minteh, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 28 oktober 2015). Tijdens het gehoor op de DVZ op 8 maart 2016 verklaarde u echter dat uw vader een jaar geleden vluchtte, dat uw zus vier maanden na de vlucht van uw vader ontvoerd en vermoord werd en dat u drie dagen hierna wegvluchtte (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Tijdens uw gehoor op het CGVS gaf u nogmaals een andere versie: u zei dat uw vader drie maanden na de dood van uw grootvader in jauza 1394 (gregoriaanse kalender mei-juni 2015) vluchtte, dat uw zus diezelfde dag meegenomen werd en binnen de 24 uur gedood werd, en dat u de volgende dag, vijf dagen voor grote eid (gregoriaanse kalender 17 september 2015), vluchtte (zie CGVS, p. 7, 8, 13, 15, 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden slaagt u er niet in hier een aannemelijke verklaring voor te geven. Zo zegt u over uw verklaring op de DVZ dat uw zus vier maanden na uw vaders vlucht meegenomen werd dat u niet weet waarom ze deze dingen toevoegden aan uw eerste interview en dat vier maanden lang is (zie CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen over het moment dat uw vader vluchtte, zegt u slechts dat u het land verliet toen uw vader vluchtte en dat hij sinds ongeveer tweeënhalf jaar vermist is, wat overeenkomt met eind 2014-begin 2015 (zie CGVS, p. 15,16). Uit bovenvermelde verklaringen blijkt echter dat u de vlucht van uw vader zowel eind 2013 (twee jaar voor uw asielaanvraag), begin 2015 (één jaar voor uw gehoor op de DVZ) als in september 2015 (vlak voor uw vertrek) situeerde. Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de chronologie van de meest cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de vlucht van uw vader en de ontvoering en dood van uw zus, die de directe aanleiding waren tot uw vertrek uit Afghanistan, tast de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u een zekere scholing genoot, u naar school ging tot de negende klas, geletterd bent en doorheen het gehoor de Afghaanse kalender hanteert (zie CGVS, p. 2,4,5,7), waaruit blijkt dat u in staat moet gebeurtenissen op een consistente manier chronologisch te situeren."

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat dit geen reden kan zijn om zijn verklaringen als een loutere bewering af te doen en wijst erop dat hij sinds zijn aankomst in België aan slapeloosheid lijdt waarvoor hij ook medicijnen kreeg en die zijn geheugen aantast waardoor hij moeilijkheden heeft met jaartallen. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op geen enkel moment heeft verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gewag gemaakt van zijn slapeloosheid en van de gevolgen ervan voor zijn geheugen. Verzoeker brengt hierbij bovendien geen medische attesten bij, hoewel hij beweert medicatie te nemen voor zijn slapeloosheid en ervan kan worden uitgegaan dat dergelijke medicatie geattesteerd moet worden. Aldus beperkt verzoeker zich tot het aanreiken van een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden inzake de vlucht van zijn vader en de ontvoering van en de moord op zijn zus, die de meest cruciale gebeurtenissen in zijn asielrelaas uitmaken, zonder evenwel de aangehaalde vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onredelijk zouden zijn. Aangezien van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, en de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden dermate flagrant zijn, meent de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielverklaringen erdoor ernstig is aangetast.

Tevens stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voorlegt met betrekking tot het vermeende grondconflict tussen zijn grootvader en commandant H., dat de aanleiding zou zijn voor de vlucht van zijn vader en de ontvoering van en de moord op zijn zus, en dat verzoekers verklaringen over een aantal aspecten met betrekking tot de desbetreffende grond en commandant H. vaag en summier zijn:

"Met betrekking tot het vermeende grondconflict stelt het CGVS vast dat u geen enkel (begin van) bewijs ervan voorlegt. Hoewel uw grootvader en vader documenten hadden die aantoonde dat ze eigenaar waren van het stuk grond, legt u deze niet voor (zie CGVS, p. 14). U verklaart niet te weten waar deze documenten zijn en zegt dat ze misschien in Afghanistan zijn (zie CGVS, p. 14). Wanneer het CGVS u vraagt of u aan uw familie gevraagd hebt deze documenten op te sturen, antwoordt u dat uw moeder analfabeet is, dat uw grootvader deze documenten bij zich hield en dat uw moeder niet weet waar deze documenten zijn (zie CGVS, p. 14). Dit vergoelijkt het ontbreken van deze documenten echter niet. Dat uw moeder niet kan lezen en schrijven is niet relevant, iemand anders zou kunnen helpen om de juiste documenten te identificeren en te verzenden. Zo werden uw taskara, vaccinatiekaart en schooldocument wel naar u opgestuurd door de vriend van uw oom (zie CGVS, p. 2), het moet bijgevolg ook mogelijk geweest zijn de documenten met betrekking tot de grond te verzenden. Uw verklaring dat uw moeder niet weet waar de documenten liggen, dat niemand kon tussenkomen in uw grootvaders

werk om documenten te zoeken en dat uw moeder niet naar jullie huis kan gaan (zie CGVS, p. 14) overtuigt evenmin. Uw grootvader woonde in dezelfde woning als u (zie CGVS, p. 8), zijn documenten liggen dus wellicht in uw eigen woning. Een geletterde persoon zou in staat moeten zijn deze documenten te vinden. Gezien de brief met betrekking tot uw scholing na uw vertrek opgesteld is op uw verzoek (zie CGVS, p. 4,19), moet u ongetwijfeld hulp gekregen hebben van een geletterd persoon bij het bekomen van uw documenten. Het CGVS stelt zich de vraag waarom deze persoon u niet kon helpen bij het zoeken en versturen van de documenten met betrekking tot de grond.

Voorts zijn uw verklaringen over een aantal aspecten met betrekking tot de grond en commandant H. (...) vaag en summier. U kan de ligging en oppervlakte van het stuk grond aangeven, maar de waarde of potentiële verkoopprijs kent u niet, u zegt slechts dat de grond een hoge waarde heeft (zie CGVS, p. 5, 7). U verklaart dat de overheid de grond schonk aan uw grootvader als appreciatie voor zijn harde werk en omdat uw grootvader de instructies van de overheid toepaste in het dorp (zie CGVS, p. 6,14). U blijft echter vaag over het moment wanneer dit gebeurde, u zegt slechts dat het lang geleden en voor uw geboorte was (zie CGVS, p. 14). U weet niet wie van de overheid deze grond schonk, misschien was het de gouverneur of iemand anders van de overheid (zie CGVS, p. 14). U zegt dat nog andere mensen uit uw dorp of regio die jihad deden grond kregen van de overheid, maar u kan geen enkele naam opnoemen van zo iemand (zie CGVS, p. 14). U hebt ook geen idee wat er met de grond gebeurd is na uw vertrek en u hebt geen navraag hierover gedaan bij uw oom (zie CGVS, p. 16). U hebt geen weet van andere personen in uw regio die een grondconflict hadden met commandant H. (...) (zie CGVS, p. 17). U weet evenmin van andere personen in uw regio die andere conflicten met H. (...) hadden, u zegt enkel vaagweg dat de meerderheid van de mensen niet blij zijn met hem (zie CGVS, p. 17). De vaagheid van uw verklaringen doet twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.”

In het eerste middel werpt verzoeker hiertegen op dat het helemaal niet vreemd is dat hij en/of zijn familie de documenten die aantonen dat zijn grootvader en vader eigenaar waren van het stuk grond dat het voorwerp uitmaakte van het conflict niet weet liggen. Door er op te wijzen dat zijn moeder analfabeet is en een risico zou lopen indien zij naar het dorp zou teruggaan om de documenten te zoeken, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen op het CGVS, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat iemand anders zou kunnen helpen om de juiste documenten te identificeren en te verzenden – zoals overigens ook gebeurd is met zijn taskara, vaccinatiekaart en schooldocument –, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Waar verzoeker nog oppert dat zijn vader vluchtte en “*mogelijks de documenten heeft meegenomen*”, beperkt hij zich tot een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststelling dat hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegt inzake het grondconflict. Deze verklaring staat bovendien haaks op zijn eerdere verklaring op het CGVS dat niemand kon weten waar zijn grootvader de documenten hield (adm. doss., stuk 4, hoorverslag 21 juni 2017, p. 14). Hoe dan ook moet de vaststelling dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voorlegt met betrekking tot het vermeende grondconflict tussen zijn grootvader en commandant H. worden samen gelezen met de vaststelling dat verzoeker over een aantal aspecten met betrekking tot de grond en de genoemde commandant vage en summier verklaringen aflegde. Verzoeker stelt hierover dat het niet vreemd is dat hij het precieze tijdstip niet kan meedelen waarop zijn grootvader de grond gekregen heeft en dat het ook niet vreemd is dat hij de precieze identiteit niet kent van wie van de overheid de grond heeft geschonden, maar hij laat de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat hij ook de waarde of de potentiële verkoopprijs van de grond niet kent, dat hij geen enkele naam kan opnoemen van iemand uit zijn dorp of regio die ook grond kreeg van de overheid, dat hij geen idee heeft wat er met de grond gebeurd is na zijn vertrek en hierover geen navraag heeft gedaan bij zijn oom en dat hij geen weet heeft van andere personen in zijn regio die een grondconflict of andere conflicten hadden met commandant H., volledig ongemoeid. Door enkel een (summier) poging te ondernemen om de vaagheid en geringheid van slechts twee van de verschillende in de bestreden beslissing opgesomde verklaringen te vergoelijken, slaagt verzoeker er niet in het geheel van de verschillende vaststellingen die bij de commissaris-generaal twijfels hebben doen rijzen aangaande de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen en die alle steun vinden in het administratief dossier *in concreto* te weerleggen. De voorgaande motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij het opmerkelijk acht dat een goede vriend van verzoekers vader aanwezig was op de bijeenkomst waarop commandant H. besloot verzoekers vader met geweld mee te nemen en hem te dwingen de documenten te tekenen. Het is immers zo dat als de commandant er effectief op rekende dat deze vriend aan verzoekers vader zou vertellen over zijn plan om verzoekers vader met geweld mee te nemen en hem te dwingen de documenten te tekenen,

zoals verzoeker op het CGVS verklaarde (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 21 juni 2017, p. 15), hij toch ook beseft moet hebben dat verzoekers vader mogelijk van de gelegenheid gebruik zou maken om weg te vluchten, wat *in casu* volgens verzoeker ook gebeurd is, zodat zijn plan geheel in duigen zou vallen. Verzoeker laat dit motief in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vast:

“Wat betreft de gebeurtenissen die uw familie overkwamen na uw vertrek, merkt het CGVS op dat u tijdens het gehoor op het CGVS aanvankelijk verklaart geen nieuws te hebben hierover. U zegt “Ik heb geen precies nieuws, ik weet niet wat er gebeurd is, ja of nee” (zie CGVS, p. 13). Pas wanneer het CGVS u confronteert met uw verklaring op de DVZ dat uw broer O. (...) aangevallen en verwond werd door dezelfde mannen (zie DVZ, vragenlijst CGVS), bevestigt u dat dit klopt (zie CGVS, p. 13). Wanneer het CGVS opmerkt dat u vlak daarvoor verklaarde geen nieuws te hebben over eventuele gebeurtenissen die uw familie overkwamen na uw vertrek, zegt u dat u zich niet kan concentreren (zie CGVS, p. 13). Aangezien u pas op dit moment concentratieproblemen vermeldt lijkt dit een manier te zijn om uw omissie te verdoezelen. Dat u pas na confrontatie met uw eerdere verklaringen de verwonding van uw broer O. (...) vermeldt tast de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde gebeurtenis ernstig aan. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u eerder expliciet de vraag werd gesteld of u nog iets toe te voegen had aan uw asielaanvraag, waarop u antwoordde dat u niets toe te voegen had en dat u het al gezegd zou hebben als u iets toe te voegen had (zie CGVS, p. 13).”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande motieven rechtvaardigen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het grondconflict waarin verzoekers familie betrokken zou zijn en leiden, samen met de vaststellingen dat verzoeker geen andere problemen inroept en dat hij als 23-jarige volwassene niet het risico loopt slachtoffer te worden van *“bacha bazi”*, tot het besluit dat er voor verzoeker geen sprake kan zijn van een actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Daarenboven stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker geen duidelijk zicht geeft op de huidige verblijfplaats van zijn moeder, broers en zussen en dat verzoeker, door hierover tegenstrijdige en vage verklaringen af te leggen, de indruk wekt de ware toedracht over een mogelijk familiaal netwerk waarop hij buiten Panjshir kan steunen te willen verdoezelen. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Op de DVZ verklaarde u dat uw moeder in Kabul verbleef en dat uw acht broers en zussen ondergedoken leefden bij uw oom in Kabul (zie verklaring DVZ, p. 5,7). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat uw oom M. H. (...), die in Londen woont, u vertelde dat uw moeder, broers en zussen door een vriend van hem uit jullie dorp werden gehaald en dat ze op een veilige plaats in de provincie Parwan verblijven (zie CGVS, p. 7,9). Ze wonen bij deze vriend, zo zegt u (zie CGVS, p. 9). Deze vriend is de persoon die uw documenten naar u verzond (zie CGVS, p. 10). U kent echter zijn naam niet, u weet niet of zijn naam op de envelop stond en de envelop is weggegooid door uw sociaal assistent, zo verklaart u (zie CGVS, p. 2,10). U weet niet waar in Parwan uw moeder verblijft, u weet zelfs niet in welk district van Parwan ze verblijft (zie CGVS, p. 10). U hebt sinds uw aankomst in België geen rechtstreeks contact gehad met uw moeder, broers en zussen, u hoorde enkel via uw oom nieuws over uw moeder (zie CGVS, p. 11). U weet niet of uw oom gepraat heeft met uw moeder en u heeft dit vreemd genoeg zelfs niet gevraagd aan hem (zie CGVS, p. 11). Hoewel u aan uw oom vroeg het nummer van zijn vriend te geven, zodat u rechtstreeks uw familie zou kunnen contacteren, weigerde uw oom dit te geven (zie CGVS, p. 11). U denkt dat er misschien iets gebeurd is met uw familie en dat uw oom dit verbergt voor u, maar gezien het geheel van vage en tegenstrijdige verklaringen over uw families verblijfplaats en de vriend van uw oom overtuigt deze verklaring niet. Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u gezegd te hebben dat uw familie in Kabul verbleef (zie CGVS, p. 10). U zegt dat u geen familie hebt in Kabul en dat u enkel een oom in Londen hebt, niet in Kabul (zie CGVS, p. 10). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Dat de tolk misschien een fout maakt, zoals u oppert (zie CGVS, p. 10), lijkt niet aannemelijk aangezien zowel voor uw moeder als voor uw broers en zussen deze informatie expliciet genoteerd werd.”

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat er van tegenstrijdigheden geen sprake is en wijst erop dat hij in het begin geen contact had met zijn familieleden en nadien over een gsm beschikte zodat hij zijn oom in Londen kon contacteren en via hem informatie verkreeg over zijn familie. Dat hij in het begin geen

contact had met zijn familie verklaart evenwel nog niet waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn moeder in Kabul verbleef en dat zijn broers en zussen bij zijn oom in Kabul ondergedoken leefden, terwijl hij daarna op het CGVS ontkende dat hij gezegd had dat zijn familie bij zijn oom in Kabul verbleef en zei dat hij geen familie heeft in Kabul en dat hij enkel een oom heeft in Londen (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 21 juni 2017, p. 10).

Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De bestreden beslissing luidt hierover als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Uw vaccinatiekaart en de brief met betrekking tot uw scholing hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Uit vertaling van de brief over uw scholing (zie CGVS, p. 19) blijkt bovendien dat deze een gesolliciteerd karakter heeft, u geeft zelf ook aan dat deze brief opgesteld werd na uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS, p. 4). Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief."

In het eerste middel werpt verzoeker hiertegen op dat het door de argumentatie van de commissaris-generaal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, voor hem onmogelijk is om enige informatie te kunnen bewijzen. Hij beperkt zijn kritiek evenwel slechts tot één van de motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat de door hem neergelegde documenten de bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen, doch er dient op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de hierboven opgesomde vaststellingen is dat de commissaris-generaal hiertoe heeft doen besluiten. Bovendien is het niet zo dat het onmogelijk is om met documenten informatie te bewijzen. Wel kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, temeer wanneer zoals *in casu* blijkt dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan Corruptie en valse documenten*" van 27 juni 2013).

Waar verzoeker in het derde middel nog betoogt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden, doch dat nergens "*zwart op wit*" gesteld wordt dat bepaalde van zijn beweringen foutief zijn, zodat er een beslissing werd genomen op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden, wat "*geenszins de bedoeling (kan) zijn*", wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet enkel onderbouwd wordt door onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen, doch ook door verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen die wel degelijk "*zwart op wit*" in de stukken van het administratief dossier kunnen worden teruggevonden. Bovendien komt het asielzoekers toe om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en daarbij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen over de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten en aldus aan te tonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker is hierin evenwel niet geslaagd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Pansjir actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bazarak in de provincie Panjshir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Panjshir province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografisch geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In de door verwerende partij op 9 februari 2018 neergelegde aanvullende nota worden nog de volgende bemerkingen gedaan:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (zie de voormelde informatie) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografisch geïsoleerd is en etnische homogene bevolking, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. Zowel het aantal veiligheidsincidenten, als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is zeer laag. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten. De provincie Panjshir scoort in zijn geheel erg laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Panjshir actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Te dezen brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In tegendeel, verzoeker laat voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing en de aanvullende nota volledig ongemoeid, zodat deze door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN